

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 64587-07-23 בן שושן נ' עכאשה

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא אביגיל פריי

תובעת קלרה בן שושן

נגד

נתבע לואי עכאשה

פסק דין

1. לפני תביעה שעניינה טענות התובעת לפיהן הנתבע הפר את פרטיותה כאשר עיין במסך המחשב עליו עבדה בחדר מחשבים באוניברסיטת "בן גוריון" ובנוסף פעל בניגוד להוראת חוק איסור לשון הרע כאשר חיווה בידיו סימון "משוגעת" וקרא לה לפנות ליעוץ פסיכיאטרי, כשהוא נמצא בציבור.
הנתבע מכחיש את טענות התובעת וטוען כי לא פגע בפרטיותה של התובעת והדברים שנאמרו על ידו אינם מהווים לשון הרע וכיגם אם ניתן לראות בהם כהוצאת דיבת התובעת הרי שהם מוגנים ע"פ הוראות הדין.

2. התובעת היא סטודנטית באוניברסיטת בן גוריון באר שבע ומשמשת כרכזת תא הסטודנטים של תנועת "אם תרצו".
הנתבע הינו סטודנט באוניברסיטה והשתתף בפעילויות תא הסטודנטים של חד"ש ותובעת הכירה את הנתבע על רקע הפגנות קודמות ופעילויות שנערכו בקמפוס.

ואלה טענות הצדדים הנצרכות להכרעה בתביעה:

טענות התובעת:

3. ביום 12.5.22 היה הנתבע, לטענת התובעת, מעורב בניסיונות צילום והפרעה של מספר סטודנטים לכוחות הביטחון אשר הגיעו לעצור סטודנטית לרוקחות שהואשמה לימים בהסתה לטרור והזדהות עם ארגון טרור. התובעת תיעדה את ההפרעות האמורות לרבות את פעולות הנתבע והנתבע הבחין בה בעשותה כן לטענתה.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 64587-07-23 בן שושן נ' עכאשה

תיק חיצוני:

ביום 22.5.22 עבדה התובעת בחדר מחשבים במעונות הסטודנטים על מסמכים בענייני תא הסטודנטים וניסחה מכתב אשר עסק בעניינה של אותה סטודנטית עצורה. בשלב מסוים יצאה התובעת מהחדר למספר רגעים וכשחזרה הבחינה בנתבע אשר ניצל את ההזדמנות של היעדרותה, ורכן מעל עמדת המחשב של התובעת על מנת לבחון את מסמכי הפרטיים. על אף ניסיונות ההכחשה מצד הנתבע אשר טען בתחילה כי כלל לא נגע במחשב התובעת, מעשיו הפוגעניים נצפו ותועדו בזמן אמת והתובעת אף התעמתה עמו במקום.

בהמשך לכך עמד הנתבע בפני הליך משמעותי לקוי וחלקי, בו לא ניתנה לתובעת הזדמנות מלאה להציג את עמדתה, ויצא זכאי מחמת הספק, תוך שהוא ממציא שקרים בדבר מעשיו. בעקבות האירוע האמור התערערה התובעת קשות, תוך שנגרמה לה פגיעה חמורה בתחושת בטחונה האישי ויכולתה להתנהל בחופשיות במסגרת הקמפוס.

4. ביום 4.7.23 ניסתה התובעת למסור באופן אישי מכתב התראה לפני תביעה בגין האירוע הנ"ל וכאשר ניגשה אל הנתבע שעמד בקרבת אנשים נוספים, בעודה מצלמת אותו, סימן הנתבע בידיו סימון כלפי התובעת של "משוגעת" והוסיף ואמר לה: "שפסיכיאטרים הרבה כבאר שבע, just pick and choose, תלכי למישהו".

בכך פגע הנתבע בשמה ובכבודה של התובעת והכל על בסיס איבה אישית ומחלוקת פוליטית.

דברי הנתבע שנאמרו בציבור ותוך כדי שהדברים מצולמים, מהווים פרסום חמור של לשון הרע.

לאור כל האמור לעיל עותרת התובעת לסעדים הבאים:

סך 157,632 ₪ (100,000 ₪ בהצמדה למדד) ללא הוכחת נזק - לפי סעי' 7א' לחוק איסור לשון הרע התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע").

סך של עד 134,029 ₪ ללא הוכחת נזק - מכח סעי' 29א' לחוק הגנת הפרטיות התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות") לפיו פגיעה בפרטיות אשר נעשית במטרה לפגוע, מזכה את הנפגע בפיצוי.

את הנפגע בפיצוי.

טענות הנתבע:

5. ביום 22.5.22 עבד הנתבע בחדר מחשבים ציבורי שבו 30 מחשבים אשר מוגדר כאזור למידה שקט. לפתע החל להישמע רעש מאחד המחשבים אשר הפריע ללימודים בחדר והוא ניגש לכבות את מקור הרעש במחשב.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 64587-07-23 בן שושן נ' עכאשה

תיק חיצוני:

1 התובעת, שנטשה את המחשב בחדר, הגישה תלונה לבית הדין המשמעתי של האוניברסיטה
2 וכן תלונה למשטרה בטענה לפגיעה בפרטיותה ובתחושת ביטחונה. תלונותיה לא העלו דבר,
3 המשטרה מעולם לא יצרה קשר עם הנתבע ובית הדין המשמעתי, לאחר שצפה בסרטוני
4 האבטחה המתעדים את האירוע, החליט לזכות את הנתבע.
5 בפרוטוקול הדיון קיים תיאור בכתב של מהלך העניינים הנראה בסרטון ואין כל אזכור
6 לכך שהנתבע נוגע במחשב פעמיים אלא פעם אחת וכן אין שום אזכור לצילום מסך המחשב
7 ע"י הנתבע.
8 התובעת בחרה שלא לערער על הזיכוי אולם פנתה למבקר האוניברסיטה אשר ערך בירור
9 מעמיק עם גורמים נוספים והחליטוגם לאחר בחינה נוספת של הדברים, שאין מקום לשנות
10 את פסד הדין שניתן בעניינו.

11
12 6. ביום 4.7.23 התחקתה התובעת אחרי הנתבע באוניברסיטה ונישה אליו כשהיא מטיחה
13 לעברו כינויי גנאי קשים כמו "תומך טרור", "מחבל", "ערבי מסריח". הנתבע מיד התקשר
14 לאנשי אבטחה שהגיעו למקום, לקחו כל אחד לבירור בנפרד והבהירו לתובעת לא להטריד
15 את הנתבע ברחבי הקמפוס, אלא שהיא חזרה עם מכתב ההתראה שבידה וצילמה אותו.
16 לאור העבר המתוח בין השניים והזמן הרב שעבר מההליך המשמעתי והזיכוי, השיב לה
17 הנתבע בקור רוח ובמסגרת שיח ביניהם, מסמן לה סימן עם היד ומוסיף "יש הרבה
18 פסיכיאטרים בבאר שבע, תבחרי אחד" והנתבע יוצר קשר עם אנשי יחידת הביטחון. לאחר
19 הגעתם התובעת ניגשת לנתבע שוב ועל אף שבסרטון נשמע איש האבטלה אומר לה "את
20 אמרת לי לפני דקה שאת תתחשבי ולא תעשי את זה בתחומי האחריות שלנו, את הדבר
21 הזה" – התובעת מטיחה בנתבע שוב את האשמתיה החוזרות כשאנשי האבטחה מספקים
22 לו הגנה בפניה.

23
24 לא התקיימה פגיעה בפרטיות שעה שלא התקיימו יסודות העוולה. למעשה, מעשי התובעת
25 הם אלו שמצביעים על התחקות אחרי הנתבע באופן מטריד והרבה מעל הצורך לשם
26 המצאת מכתב ההתראה.
27 כן לא התקיים יסוד "הפרסום" כהגדרתו בחוק ובכך גם דבריו אינם בעלי פוטנציאל לפגיעה
28 בשמה הטוב של התובעת, הדברים צולמו על ידה בלבד.
29 לנתבע עומדת הגנת תום הלב באשר ל"פרסום" שנועד לגנות ולהכחיש לשון הרע שהופנה
30 למפרסם ואילו מנגד ניתן לראות בהתנהלות התובעת חוסר תום לב.
31 הליך זה הינו חלק מרדיפה מתמשכת ולא פרופורציונלית שהתובעת מנהלת נגד הנתבע מאז
32 יום האירוע, ככל שהנראה לאור כך שתיעדה אותו באירוע אחר ביום 12.52.2 אלא שהנתבע
33 לא זוכר כלל שהיא נכחה באירוע ולא ידע מי היא עד לאירוע מיום 22.5.22 בחדר
34 המחשבים.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 64587-07-23 בן שושן נ' עכאשה

תיק חיצוני:

7. לאחר שהצדדים הגישו תצהירי עדות ראשית מטעמם (ע"י התובעת מצידה וע"י הנתבע ושני עדי הגנה: מחמד אלסייד ועבד אל רחים אבו גנם) הגיעו הצדדים להסכמה לוותר על חקירת העדים ולמקד המחלוקת בדרך של הגשת סיכומים מטעם הצדדים.
עם הגשת הסיכומים בשלה השעה להכריע בתובענה.
לצורך הכרעה בתביעה יש לקבוע את אשר התרחש ביום 22.5.2022 בחדר המחשבים, כאשר כיום אין חולק כי הנתבע ניגש למחשב עליו עבדה התובעת ואף נגע במחשב- שכן הדבר מתועד בסרטון שהוצג המתעד את האירוע.

מה התרחש בחדר המחשבים ביום 22.5.2022?

8. בסרטון המתעד את ההתרחשות בחדר המחשבים ניתן לראות שהנתבע מתקרב פעמיים למחשב עליו עבדה התובעת כאשר בפעם השנייה ניתן לראות שהוא מתבונן בתוכן המופיע על המסך ואף מבצע פעולה מסוימת ע"ג המחשב שכן ניתן להבחין בשינוי תצוגת המסך לאחר שהוא מתרחק מהמחשב. ההתרחקות מבוצעת במהירות רבה כאשר ניתן להבחין בתובעת מבעד לדלתות הכניסה (מזכוכית) כשהיא מתקרבת לחדר.
הנתבע טען בתצהירו כי ניגש למחשב ע"מ לסגור חלון או להנמיך רעש שהפריע לטענתו לנוכחים. טענה זו לא נתמכה בעדויות מי מהנוכחים עם הנתבע בחדר באותו מועד. כעולה מהסרטון, לפני שפנה למחשב התובעת, ישב הנתבע לצד סטודנטית אחרת אשר תצהירה היה יכול לשפוך אור ולתמוך בטענות הנתבע. הנתבע טען כי פנה אלה בבקשה לתת תצהיר אולם העדה העדיפה שלא לתת תצהיר- אולם טענה זו נטענה לראשונה רק בסיכומי- הנתבע לא ביקש להביאה לעדות גם ללא תצהיר והטענה לא נתמכה בראיה כלשהיא ומשכך היעדרות עדותה פועלת לחובתו של הנתבע.

התנהלות הנתבע אף היא אינה עולה בקנה אחד עם טענתו- שכן לו אלו היו פני הדברים, היה פועל לכיבוי הרעש כבר בפעם הראשונה שניגש למחשב, או לא היה מתרחק מהמחשב במהירות כשהבחין בתובעת בפעם השנייה שניגש אליו. מעבר לעובדה שלצורך הנמכת המחשב ניתן לפעול בדרך של לחיצה על סימן הרמקול בתחתית המסך, ללא צורך בנעילה או סגירת המסמך או המסך או פשוט מכך, ניסיון לאתר את מפעיל המחשב כדי לבקש ממנו לפעול להנמכת הרעש הבוקע מהמחשב.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 64587-07-23 בן שושן נ' עכאשה

תיק חיצוני:

9. לא מצאתי עדות בסרטון לכך שהנתבע צילם את מסך המחשב. המכשיר הנייד שלו נותר
גלוי ולא הוצגה כל ראיה או עדות ממנה ניתן ללמוד כי הנתבע ביצע צילום של מסך המחשב.
עם זאת, שוכנעתי כי הנתבע עיין בתכתובת ובמסמך עליו עמלה התובעת באותו זמן ע"ג
מסך המחשב.
10. ביהמ"ש פסקו כי עצם הותרת מידע אישי ע"ג מחשב הגלוי לאחרים אינו מתיר את העיון
בהם (רע"א 2552/16 יהודה זינגר נ' חברת יהב חמיאס טכנולוגיות (1990) בע"מ
10.5.2016) ובעיקר בס' 42 לפסה"ד ולפיכך כי עיון במידע זה מהווה פגיעה בפרטיותו של
בעל המידע בו עיינו בהתאם להוראות ס' 2(1) לחוק הגנת הפרטיות הקובע-
"פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:
(1) בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת;
אין צורך להרחיב ביחס למידע המצוי במסמכים המצויים ע"ג מסך המחשב, על המידע
הפרטי שעלול להיות מצוי בהם. כך גם ברורה האתיקה המקובלת לפיה מאן דהו לא ייטה
לעיון במסמכי האחר המצויים בעבודה על ידו מתוך הבנה כי המדובר בחדירה לפרטיותו
של אדם.
הנתבע נצפה בסרטון כשהוא מעיין ובוחן את המסך ותוכנו. הוא מתקרב למחשב ולאחר
מכן מתרחק ושב על עקבותיו כשהוא מתקרב למסך המחשב באופן המעיד על התעמקות
בתוכן המוצג. כשהוא מבחין בתובעת מבעד לדלתות הזכוכית, הוא מבצע פעולה שמביאה
לשינוי המסך. התנהלות זו, ובפרט התקרבותו החוזרת והתמקדותו במסך, מביאה
למסקנה שהנתבע לא רק הביט במסך אלא עיין בתוכנו.
- הנתבע שכאמור אישר כי נגע במחשב אולם לטענתו לצורך החלשת הרעש שבקע ממנו, סמך
טענותיו ביחס להגנות מכוח הוראות ס' 18(ב) לחוק הגנת הפרטיות, אולם אלה מתבססות
על טענה העובדתית לפיה עשה כן לצורך החלשת הרעש. משדחיתי את טענתו העובדתית
של הנתבע, הרי שטענת הגנה זו אינה עומדת לטובתו. הנתבע טען בנוסף כי מעשיו חוסים
תחת הגנת זוטי דברים ומהווים "מעשה של מה בכך" לפי סעיף 6 לחוק הגנת הפרטיות
(בשילוב סעיף 4 לפקודת הנזיקין). הוא הסביר כי מדובר בגגיעה חד-פעמית ומגע קצר של
כ-6 שניות במחשב ציבורי לצורך השתקת רעש בלבד, ללא כל כוונה לבלוש, להתחקות או
לעיון במסמכיה של התובעת, ומבלי שנגרם לה כל נזק ממשי. עם זאת, קבעתי כאמור לעיל
כי הנתבע עיין במסמך שהופיע על מסך המחשב ולא לצורך השתקת רעש ובנוסף, מעשיו
של הנתבע, כפי שנקבעו, היוו עיון מכוון במסמכיה הפרטיים של התובעת. משכך, גם טענתו
ביחס לתחולת זוטי דברים אינה חלה בענייננו.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 64587-07-23 בן שושן נ' עכאשה

תיק חיצוני:

11. ודוק, כבר כעת מצאתי להבהיר כי הפגיעה עליה מצביעה התובעת אינה מצויה ברף הגבוה של חדירה לפרטיותה. הגם שיש לשלול התנהגות של עיון במסמכים שנותרו פתוחים במקום ציבורי, אין בכך כדי להביא לקביעה כי המדובר בפעולה שגרמה לפגיעה משמעותית וקשה בפרטיותה. כאמור לעיל, דחיית טענת "זוטי דברים" נובעת מיישומה ע"י הנתבע ביחס לענייננו והסתמכותו על הטענה העובדתית כי ביצע השתקה של רעש במחשב. כך גם לא הוכחה הטענה כי העיון היה קשור לפעילות ציבורית של התובעת או הנתבע. עם זאת, היקפה הקל של הפגיעה יובא בחשבון לעת סיכום נזקי התובעת.

8

9 התנהלות הנתבע בזמן אמת, כאשר התרחק במהירות כשהבחין בתובעת חוזרת לאזור חדר המחשבים מטילה ספק משמעותי בגירסתו כאילו לא ידע מימי התובעת. כזכור, הנתבע הדגיש כי הוא כלל לא ידע שהתובעת היא זו שעובדת על המחשב ולא היה מודע לזהותה. לטענתו, הוא ישב בעמדה אחרת המגודרת בחציצה גבוהה ולא הייתה לו יכולת לראות את התובעת או את יציאתה מהחדר, מה גם שלא הייתה ביניהם כל היכרות אישית קודמת לאירוע זה. כאמור, התנהגותו מביאה למסקנה כי טענה זו אינה אמת וכי התובע, בכוונת מכוון, ניגש למחשב עליו עבדה התובעת ועיין (גם אם בקצרה) במסמך שהופיע על מסך המחשב.

17

12. העובדה שהנתבע זוכה מחמת הספק ע"י בית הדין המשמעתי אינה מעלה ואינה מורידה לעניין זה שכן לא קיימת קביעה פוזיטיבית לפיה הנתבע לא פגע בפרטיותה של התובעת ולא עיין במסמך אלא זיכוי מחמת הספק. אין באמור כדי להוות ראיה לאמיתות גירסתו של הנתבע.

22

23 **סיכומה של סוגיה זו הינה כי הנתבע פגע בפרטיותה של התובעת כשעיין במסך המחשב עליו עבדה.**

25

26 **האם התנהגות ודברי התובע ביום 4.7.23 מהווים עבירה על חוק איסור לשון הרע?**

27

13. התובעת התחקתה אחר הנתבע ע"מ למסור לידיה את מכתב ההתרעה ביחס להתנהלותו ביום 22.5.22 וכשמסרה לידיה את מכתב ההתרעה החווה הנתבע בידו תנועה סיבובית על הרקה והוסיף אמירה לפיה על התובעת לפנות לייעוץ פסיכיאטרי. התובעת טוענת לתחולת הוראות חוק איסור לשון הרע בעוד הנתבע טוען כי אין המדובר בלשון הרע וגם אם ייקבע אחרת כי לנתבע עומדות הגנות הקבועות בדיון.

32

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 23-07-64587 בן שושן נ' עכאשה

תיק חיצוני:

בבוא בית המשפט לקבוע את הנדרש להוכחה בהתאם להוראות חוק איסור לשון הרע, נקבע מבחן בן ארבעה שלבים-

"דאשית, יש לפרש את הביטוי, בהקשר אובייקטיבי, ולשאוב ממנו את המשמעות העולה ממנו, על פי אמות מידה מקובלות על האדם הסביר. פרשנות זו יש להשעין הן על מובנם הפשוט של דברי הפרסום המפורשים, והן על האמור 'בין שורותיו', כפי שמכלול זה עשוי להתקבל ולהתפרש בעיני האדם הסביר (סעיף 3 לחוק). שנית, יש לבחון האם על פי משמעות זו, מהווים הדברים 'לשון הרע' על פי סעיף 1 לחוק, והאם אופן אמירתם מהווה 'פרסום' כמשמעותו על פי מבחני סעיף 2 לחוק. בשלב שלישי, יש לבחון את תחולת ההגנות השונות על הפרסום, על פי סעיפים 13 עד 15 לחוק, אשר תחולת מי מהן עשויה לשלול את אחריותו של המפרסם לפרסום לשון הרע. גם שלב זה עשוי לכלול רמב המתייחס לפרשנות הביטוי ולסיווגו, למשל, כביטוי של עובדה או ביטוי של דעה, לשם התאמתו להגנה הרלבנטית. בשלב רביעי, אם ממלא הפרסום את תנאי שלושת השלבים הקודמים, נבחנת שאלת הסעדים, ובתוכם שאלת הפיצוי הראוי לתובע" (ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי, פסקה 17 (4.8.2008))

יודגש כי על פי הוראות הדין אין צורך להוכיח קיומה של פגיעה בפועל בשמו הטוב של האדם אלא די בכך שהפרסום "עלול" להביא למצבים המנויים בחלופות בסעיף 1 לחוק (ע"א 8345/08 נתן נ' מכרי (27.7.11)). בנוסף קבעה פסיקת ביהמ"ש כי המבחן לבחינת השאלה האם הפרסום מהווה לשון הרע הינו המבחן האובייקטיבי לפיו פרסום ייחשב לשון הרע רק אם ייתפס ככזה ע"י האדם הסביר (ע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פד"י לא(2) 281).

ומן הכלל אל הפרט-

14. בחינת התבטאות הנתבע אשר התבטא כי התובעת סובלת מליקוי נפשי (הן הסימון של התנועה הסיבובית על הרקה והן האמירה המפנה אותה ליינוץ פסיכיאטרי) מעלה כי המדובר בלשון הרע כהגדרתה בדין. לענין זה ראו בנייתו של כבוד השופט יריב ב ת"א (שלום ת"א) 13429-05-21 בנימין נתניהו נ' אהוד אולמרט (21.11.2022) ובעיקר בס' 16-18 לפסה"ד.

ס' 1 לחוק איסור לשון הרע מגדיר-

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 64587-07-23 בן שושן נ' עכאשה

תיק חיצוני:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול–

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרר לשנאה, לבז או ללעג מצדס;"

בעולם אידילי לא היינו נדרשים לקבוע כי כינוי מאן דהוא כמי שסובל מלקות נפשית מהווה עלבון או אמירה שיש בה כדי לבזות או להשפיל את מי שהאמירה מכוונת כלפיו. לצערינו, גם כיום התפיסה הציבורית הינה כי ציון קיומה של לקות כאמור מטרתה לצייר את מי שהאמירה מופנית כלפיו כאדם הסובל מחוסר יציבות, שיש לתהות על קנקנו ועל יכולותיו וכמי שראוי ללעג וגנאי. הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר אין המדובר על אמירה המבוססת על מידע רפואי קונקרטי ביחס למצבה של התובעת. הדברים נאמרו כדי להשפיל וללעוג לתובעת ומשכך הם מהווים לשון הרע כהגדרתה בס' 1 לחוק איסור לשון הרע.

15. באשר לקיומו של פרסום, בסעיף 2 (ב) לחוק איסור לשון הרע נקבע–

"רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות–

(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;" התנהלות הנתבע מתועדת בסרטון שצולם ע"י התובעת. ניתן לראות ולשמע בסרטון את דברי הנתבע, את העובדה שכשהתובעת ניגשה אליו עמד מוקף בחבריו, וכי התקרב אליה כשהתבטא אולם הדברים נאמרו בקול, והסימון שהחוזה הנתבע כלפי התובעת נראה בצורה ברורה כך שגם חבריו שהמשיכו לשוחח איתו לאחר מכן תהו על הפניה אליו לאור מה שראו ושמעו.

לפי תצהיריהם של שני העדים, הנתבע דיבר אל התובעת בשקט ובקול נמוך, והם לא הצליחו להבין את תוכן הדברים שנאמרו ביניהם. העד עבד אל רחים אבו גנס אף הדגיש כי הוא לא שמע כל אמירה פוגענית, ולא ראה מחווה כלשהי שניתן היה להבין ממנה עלבון או השפלה. העד מחמד אלסייד הוסיף כי הנתבע עמד עם הגב אליו, וכי בסוף הסרטון נשמע אחד הנוכחים שואל בערבית "מה היא רוצה?", דבר המעיד כי הסיטואציה לא הייתה ברורה גם למי שעמד קרוב. עוד ציין אלסייד כי באותה תקופה השפה העברית המדוברת שלו הייתה חלשה, וכי אופן ועוצמת הדיבור באירוע לא אפשרו להבין את תוכנו.

התובעת טענה כי מתצהירי העדים עצמם עולה כי הם היו ערים לחילופי הדברים, הבחינו בהם ואף גיבשו דעה מגחיכה כלפי התובעת, שכן שניהם הצהירו כי שאלו זה את זה "מה היא רוצה?". לגרסתה, העדים יכולים היו לראות היטב את המחווה האוניברסלית (סיבוב

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 64587-07-23 בן שושן נ' עכאשה

תיק חיצוני:

האצבע ליד הרקה) ולשמוע את דברי הנתבע, אשר כללו מילים באנגלית ולא נאמרו בקול חלש כלל.

מצפיה בסרטון המתעד את האירוע עולה כי התובע עומד במרכז מעגל חברים, הוא אמנם מתקרב לתובעת, אולם דבריו נשמעו בצורה ברורה והסימון שביצע היה ברור גם הוא. ניתן לראות כי הוא מתבונן לכיוון חבריו הנמצאים משני צדדיו באותו זמן. התנהלות הנתבע מתועדת בסרטון שצולם ע"י התובעת. על אף עדויות עדי ההגנה כי לא שמעו או הבינו את תוכן הדברים, מצפיה מדוקדקת בסרטון המתעד את האירוע עולה כי הטענות אינן תואמות את הנצפה. בפרט, התרשמתי כי עוצמת הקול והמחווה הפיזית היו כאלה שאפשרו לסובבים לקלוט את תוכן האמירה. לפיכך, אני קובעת כי האמירה הגיעה לאדם אחר זולת הנפגע וכי התקיים היסוד העובדתי של הפרסום.

16. משנקבע כי המדובר בלשון הרע וכי הנתבע פרסם לשון הרע כנגד התובעת יש לבחון קיומן של הגנות לנתבע ביחס לפרסום זה. הנתבע טען להגנת "עניין אישי כשר" לפי סעיף 15(3), שכן דבריו נאמרו כהתגוננות והדיפת ההאשמות הקשות וההטרדות שהטיחה בו התובעת במעמד האירוע. כמו כן, הוא עתר להגנת הבעת הדעה לפי סעיפים 15(4) ו-15(5), בטענה שהתבטאותו היוותה הבעת דעה סובייקטיבית על התנהגותה של התובעת ומעשיה במסגרת ההתנהלות ביניהם. הנתבע טען להגנת תגובה לפרסום קודם לפי סעיף 15(10) לחוק איסור לשון הרע, המקנה הגנה לפרסום שנועד לגנות או להכחיש לשון הרע שהופנה כלפי המפרסם. לגרסתו, האמירה נאמרה כתגובה לגידופים והכפשות קשות שהטיחה בו התובעת בציבור, כגון "תומך טרור", "מחבל" ו"ערבי מסריח". לשיטתו, תגובתו הייתה מידתית, ספונטנית ונאמרה בלהט הוויכוח ("בעידנא דריתחא") כדי להגן על כבודו ושמו הטוב מפני פרסום קודם.

לבסוף, הנתבע טען כי דבריו אינם עולים כדי "פרסום" או "לשון הרע" מלכתחילה, שכן הם נאמרו בשקט ובאופן פרטי לתובעת מבלי שהסובבים הבינו את פשרם, וללא פוטנציאל פגיעה ממשי. לחלופין, הוא ביקש להחיל את הגנת "זוטי דברים" לפי סעיף 4 לפקודת הנזיקין (המיושמת מכוח סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע), הואיל ומדובר באמירה סרקסטיות בודדת וחולפת במסגרת עימות מילולי קצר שאינו מצדיק ניהול הליך משפטי.

17. לאחר בחינת תוכנם של הדברים, נראה כי יש מקום לקבוע קיומה של הגנת הבעת דעה על התבטאויותיו של הנתבע.

ס' 15(4) קובע כי לנתבע תעמוד הגנה אם הפרסום נעשה בתום לב בנסיבות הבאות-

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 64587-07-23 בן שושן נ' עכאשה

תיק חיצוני:

1 "הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות
2 ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם
3 נתגלו באותה התנהגות;"

4
5 הדברים נומקו במסגרת עניין נתניהו נ' אולמרט שהוזכר לעיל-
6 "לא בכל מקרה שבו מיוחסת לפלוני מחלה פסיכיאטרית, יצדיק הדבר חיוב באחריות
7 לפי חוק איסור לשון הרע. הדברים תלויים, במידה רבה, באופן הניסוח, והאם המאזין
8 הסביר יכול להבין כי מדובר בצורת ביטוי (גם אם גסה ולא ראויה), או באבחנה קלינית
9 (ראו, לדוגמה, תא"מ מ (שלום תל-אביב – יפו) 31716-09-14 אחונוב נ'
10 צרניאחובסקי (20.5.2015)).

11 ככל שאופי הביטוי הוא אמורפי יותר, ונוטה יותר לביטוי העממי של ייחוס מחלה
12 פסיכיאטרית, אני סבור שנכון יותר לראות בו הבעת דעה; ככל שהביטוי הוא מדויק
13 וקליני יותר – יש לראות בו קביעת עובדה.
14 כך, למשל, במקרה שבו אומר פלוני על אלמוני כי "הוא משוגע לגמרי", "האיש לא שפוי"
15 או "האיש צריך כדורים" – נטייתי תהיה לראות בדברים הבעת דעה שיש להצר על
16 סגנונה, אך ניתן להגן עליה מכוח הוראות סעיף 15 לחוק.

17 לעומת זאת, כאשר הפרסום מייחס לנפגע אשפוז פסיכיאטרי קונקרטי, או מייחס לו
18 טיפול פסיכיאטרי מסוג מסוים ("פלוני נוטל באופן קבוע כדורים נגד חרדה"), יהיה
19 מקום לבחון את אמיתות הדברים ולראותם כקביעת עובדה."

20
21 ואין לי אלא להצטרף להנמקה שפורטה לעיל. מאזין מן הצד לא יסבור כי הנתבע קובע
22 עובדה כי התובעת סובלת מליקוי נפשי אלא הבעת דעה- בוטה ומלמדת על הנתבע ועל
23 סגנונו יותר מכל- אך לא קביעת עובדה ממנה יסיק המאזין כי המדובר במי שאכן סובלת
24 מליקוי נפשי ספציפי.

25 האמירה נשוא התביעה נאמרה לאחר שהתובעת פנתה לנתבע מס' רב של פעמים, כאשר
26 ביקשה למסור לידיו מכתב התראה (הפניות תועדו ע"י התובעת; העתק התייעוד צורף לעיון
27 ביהמ"ש ע"י הצדדים). התובעת נשמעת במהלך השיחה בה נאמרה האמירה ע"י הנתבע
28 כשהיא שבה ופונה אליו, מאשימה אותו בהתעלמות מכוחות הביטחון ומההליך השיפוטי
29 (שבאותו מועד טרם נפתח) בנסיבות אלו, בהן התובעת יזמה מפגש מתועד והטיחה
30 האשמות בנתבע, ובהתחשב באופיו הדינמי של המפגש ביניהם, אני מוצאת כי אף
31 שהאמירה הייתה מעליבה ובלתי מכובדת, היא נאמרה כתגובה ספונטנית לאירוע ולא
32 מתוך כוונה עיקרית לפגוע או להשפיל באופן העולה כדי חוסר תום לב הנדרש לשלילת

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 64587-07-23 בן שושן נ' עכאשה

תיק חיצוני:

1 ההגנה. הנתבע לא פרסם ברשתות החברתיות את התנהלותה של התובעת, והדברים נותרו
2 במסגרת האינטראקציה שהתקיימה ביניהם באותו מפגש בלבד.
3 משכך, עומד הנתבע בהוראות ס' 16 (א) לחוק איסור לשון הרע והוא נהנה מחזקת תום הלב
4 בנסיבות אלה.

5
6 18. לפיכך, נותרה לתובעת עילת תביעה בגין הפגיעה בפרטיות כאמור לעיל.

7
8 לעניין היקף הפיצוי בגין עוולה זו לקחתי בחשבון כי אין המדובר בפגיעה מהותית
9 ומשמעותית בפרטיותה של התובעת. הנתבע אמנם עיין במסמך שהיה על מסך המחשב,
10 אולם המדובר בעיון קצר בן מס' שניות בלבד, ואשר לא פורסם על ידו. כאמור, דחיית
11 טענות ההגנה נבעה מדחיית טענתו העובדתית וקביעה כי למעשה לא אמר אמת כשטען
12 שביקש להשתיק את הרעש שבקע מהמחשב.

13
14 באיזון הכללי נראה כי יש מקום להורות על פיצוי ברף הנמוך (ראו והשוו לסעי' (אזורי
15 ת"א 13778-01-18 **אילן גבע - יגאל מזרחי** (18.4.2021)) ומצאתי להעמידו על סך 6,000
16 ₪.

17 לעניין הוצאות ההליך לקחתי בחשבון את העובדה שהצדדים בחרו לנהל את ההליך
18 בעילות וכן את תוצאותיו לפיהן התביעה התקבלה באופן חלקי ביותר ועילת התביעה בגין
19 לשון הרע נדחתה לאור קיומה של עילת הגנה ע"פ החוק.

20
21 הנתבע ישלם לתובעת סך של 6,000 ₪ בצירוף אגרה כפי ששולמה ותשולם, הוצאות
22 התובעת בסך 1,000 ₪ וכן שכ"ט עו"ד בסך 3,000 ₪. הסכומים ישולמו בתוך 30 ימים שאם
23 לא כן יישאו ריבית שקלית עד למועד התשלום בפועל.

24
25 התובעת תישא בתשלום מחצית שניה של אגרה בהתאם להוראות המזכירות.
26 ניתן יהיה לקבל את ההתקנים הניידים שהוגשו בתוך 7 ימים במזכירות ביהמ"ש שאם לא
27 כן תהיה המזכירות רשאית להשמיד ההתקנים.

28
29 **זכות ערעור כדין.**

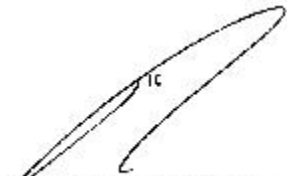
30
31 ניתן היום, ו' אלול תשפ"ו, 19 אוגוסט 2026, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 64587-07-23 בן שושן נ' עכאשה

תיק חיצוני:

אביגיל פריי, שופטת, סגנית הנשיא

1
2

